

6 Ιουλίου: Εορτάζει ο Άγιος Σισώης ο Μέγας

/ [Βίοι Αγίων](#)

Σήμερα, 6 Ιουλίου, η Εκκλησία τιμά τη μνήμη του Αγίου Σισώη του Μεγάλου, του Ιερομάρτυρος Αστίου Επισκόπου Δυρραχίου, των Μαρτύρων Αποστόλων Φιλήμονος, Αρχίππου και Ονησίμου και του Οσίου νεομάρτυρα Κυρίλλου του Θεσσαλονικέως.

Ο άγιος Σισώης έχει τον τίτλο του μεγάλου, όπως ο άγιος Αντώνιος, και γιατί πραγματικά υπήρξε μεγάλος ασκητής, αλλά και για να ξεχωρίζει από άλλους δυο στην ίδια εποχή, που είχαν κι εκείνοι το ίδιο όνομα. Ο άγιος Σισώης στο άνθος της ηλικίας του παράτησε τα εγκόσμια κι έφυγε στην έρημο της Αιγύπτου, εκεί που πριν λίγα χρόνια είχε ασκητέψει ο άγιος Αντώνιος. Δεν τον τράβηξε προς τα εκεί μόνο ο τόπος, αλλά και το παράδειγμα του αγίου Αντωνίου, που προσπαθούσε να τον μιμηθεί στις αρετές του.

Το πρώτο που φρόντιζε ο άγιος Σισώης ήταν να παραμένει άγνωστος, αλλά οι μαθητές του αγίου Αντωνίου, θαυμάζοντας την αγιότητά του, έτρεχαν και γίνονταν δικοί του μαθητές. Γιατί η αρετή, όσο και να θέλει να κρυφτεί, δεν κρύβεται· είναι, όπως λέγει ο Ιησούς Χριστός, «πόλις επάνω όρους κειμένη»· σαν

μια πόλη, που είναι χτισμένη επάνω στο βουνό και φαίνεται από παντού. Ο άγιος Σισώης ήταν τόσο απελευθερωμένος κι ανεξάρτητος από τις υλικές ανάγκες, που πολλές φορές ξεχνούσε και να φάγει. Τότε ένας μαθητής του, που τον έλεγαν Αβραάμ, του το υπενθύμιζε και του έλεγε, σαν που οι μαθητές έλεγαν στον Ιησού Χριστό· «Ραββί, φάγε».

Ο άγιος Σισώης ήταν άνθρωπος της θερμής προσευχής. Όταν προσευχότανε, η καρδιά του ήταν, σαν και να την έκαιε φωτιά. Γι' αυτό οι μαθητές του τον ήκουαν, που συχνά αναστέναζε βαθειά. Η αληθινή προσευχή είναι μια αιματηρή αγωνία, τέτοια σαν εκείνη του Ιησού Χριστού μετά το μυστικό δείπνο, τότε που προσευχότανε στον κήπο της Γεθσημανη· ο ευαγγελιστής Λουκάς γράφει ότι ο ιδρώτας του έσταζε σαν αίμα στη γη· «εγένετο δε ο ιδρώς αυτού ωσεί θρόμβοι αίματος καταβαίνοντες επί την γην». Ο Ιησούς Χριστός, σαν άνθρωπος, αγωνιούσε πριν από το εκούσιο πάθος του· εμείς οι άνθρωποι προσευχόμαστε κι αγωνιούμε μπροστά στο φόβο της αμαρτίας.

Ο άγιος Σισώης ήταν επίσης άνθρωπος της ταπεινοφροσύνης. Η ταπεινοφροσύνη είναι η πρώτη αρετή κάθε πιστού. Γι' αυτό ο άγιος Σισώης πριν απ' όλα φοβότανε να τον επαινούν. Του άρεσε να προσεύχεται με σταυρωμένα τα χέρια, κι όμως απέφευγε να τα σταυρώνει, για να μην τον βλέπουν πως προσεύχεται. Ένας μοναχός μια μέρα του είπε· «Αισθάνομαι πως πάντα είμαι κάτω από το βλέμμα του Θεού». Κι ο άγιος Σισώης του απάντησε· «Δεν φτάνει· πρέπει να αισθάνεσαι πως είσαι και παρακάτω απ' όλους τους αδελφούς σου». Ο Ιησούς Χριστός στην «επί του όρους» ομιλία μακάρισε πρώτα τους ταπεινόφρονες· «Μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι...».

Παρ' όλη την ασκητικότητά του, ο άγιος Σισώης παραπονιότανε στον εαυτό του πως ήταν ανάξιος μοναχός και ασκητής. Κάποτε ένας συνασκητής αδελφός παραπονιότανε κι αυτός πως δεν είχε ακόμα τη θερμότητα της ψυχής του αγίου Αντωνίου. Τότε ο άγιος Σισώης του είπε· «Εγώ, αν είχα κι ένα μόνο από τα αισθήματα του αγίου Αντωνίου, θα αισθανόμουν τον εαυτό μου να καίεται από θεϊκή αγάπη». Ήθελε να πει ο άγιος και μεγάλος ασκητής ότι η αγιωσύνη δεν είναι ανθρώπινο κατόρθωμα, αλλά δωρεά και χάρη του Θεού, ανάλογη με την προαίρεση του ανθρώπου. «Παντί τω έχοντι δοθήσεται...» λέγει στο Ευαγγέλιο ο Ιησούς Χριστός.

Ο άγιος Σισώης φοβότανε τα πολλά λόγια, γι' αυτό απέφευγε να ομιλεί, κι όταν μιλούσε ήταν πάρα πολύ σύντομος. Τριάντα χρόνια έλεγε πάντα την προσευχή του· «Κύριε Ιησού Χριστέ, μην αφήσης να αμαρτήσω σήμερα με τη γλώσσα μου». Ο άγιος Ιάκωβος ο αδελφόθεος γράφει στην επιστολή του· «Ει τις εν λόγω ου πταίει, ούτος τέλειος ανήρ». Κι ο άγιος Σισώης ήθελε πολύ να απόκτηση αυτήν την

τελειότητα. Η τελευταία του βίου του αγίου Σισώη ήταν ειρηνική τελείωση ενός αγίου. Ξαπλωμένος στο ξυλοκρέββατό του, έλεγε” «Ο άγιος Αντώνιος μαζί με τους Προφήτες και τους Αγγέλους έρχονται να παραλάβουν τη ψυχή μου». Κι εκεί που έβλεπε κι έλεγε αυτά, έκλεισε τα μάτια του στο φως του αισθητού ήλιου και «μεταβέβηκεν εκ του θανάτου εις την ζωήν».